

הלו^ת יומן טוב סימן תקא תקב

- (ו) שלמים יאו בבלים (כט) שעשרו מטעוד יום: ז' שקדדים וגוזים שאכלו ערביכים-טוב, משיקין בצלביהם בזום-טוב, ואם אכלם בזום-טוב (ל) אין משיקין (ו) באלו בזון: הנה גם אין להסיק עם (ה) הגוזים בהשקרים (ל) עצמן, אלא-אפסן (לב) הם עדין בצלביה (כט). (לג) ולפידם נשאראו מזום-טוב רואשו שצבי, (לו) מפער לחזר ולהרלקים אפללו בזום-טוב שני של רואש-השנה הוא יומ-טוב אחר (ט) שבת (הראש ומדרכיו רוש בעזה וכו':

תקב דיגי האש ביום-טוב, ובו ד' סעיפים:

א (א) *איין (ה) מוציאין אש (ב) לא מן העצים ולא מן האבנים (ג) רלא מן הערבר (ד) רלא מאן אמא ישנה באה לאיין

בָּאָר הַיְטֵב

ב' י"ט אחר שבחת וביריה בק' בא פלגי הפטוקים, נוראי כל' אלק אוד לאצ'א זי' היל הכל ולשונש שפטולותן חזרה ואל למלוקל בפקתולותן אופלו אבד' השני של' מלוקן צדון, מירוח כל' לטול לטול פקטולות להלונה, ואעפ' שפהרכי אוור גם קרלוקן, נוראי כל' עכל' האפקלון, עכ' זי' מיל' מא' :

(ג) מוצאיין. וכוב רוכ' כוב' רוכ' :

ב' ע. טוי' חילוק עליינו וטוב' אסדור להשתמש בו ואפלו דקיעבד עטומיא' :

(ד) שבת הוב בריך זו רוכ' דענין, ע"כ הצעיל טשי' דכיב' ימי' טובים של כל' ליחו' מפרק לכ' ע' להלוקל ביל' שנ' מה' שבחה ביל' ראשו, אבל אבל בשפערליך ביל' שלם אעפ' שנטקלקל לפון הקבאה באח' מאל' :

אשנה ברורה

* אין מוציאין וכו'. ע"ן במשנה ברורה לעצן עדרך דמתק רוחה להשופשך קהן, בין משמע מהverb הפהיד וכן קח רב' קרב' (בש' רוש' ו' ובן הסכימו הכהנים, כב' והגרא'תיהם ואלה נטה⁽⁴⁾ בשם רוש' ו' וכן הטענו ר' בט' שפה מריר הבה, וככל שמן שאי לאס רוחב שפה מריר בקה הניא. ולענין ערך הטענו ר' הא איזטראין או דאנן, עיטה טשי' שהוא דאזרען, ומזכרי קרב' מעשי' משוע שהוא גראטן. שטבך קרב' למלאגה. ע"ן תשבת כתוב-טשרט סוכן (ס' ס' שטראיך בוה':

(ל) בתקרים בשאכלן בזום-טוב און מיטיקין בגרעריךין, (ט) ואפלו דקלפין והגרעינין אונאיין למאכל קהמה; והטעם, מפין שאחטמול קוו מחרברין וטפלין ?האכל ונחשבין ?האכל עצמו שהוא רואי לא-אכילת אודס⁽⁵⁾, וועל'ו אונאיין בק לאכילת בהמה וגוי לה נולד⁽²⁰⁾. ווילא אונטפחים דשכבים שאין נשאר מכם על הגרעינין כלום, אבל גודלים (לע'ם, הויל ונסואר (ט) מעת קאכל על הגרעינין מטר לטלטול הגרעינין אונב ?האכל (גומא): (ט') עצמן. אין מוכנים לנטיק כלל, מה שאן אין בן כבלים, מפין צער האכלן בזום-טוב אפסר להטיק לאפערם בכלים פחדות. ומיהה, בירושלמי אוניא דמתק להטיק באכלין גפהיה, וכן פסק הרשכ'א א"ר: (לב) הם עדין בקהלפה. אז יוכנים קזה לתפק אונטילה שגדלה בשבת ונכנית: (לו) מתק לחורו וכבר. ורואה לומר, ?אפקמי מי שזרחה לאס' מטעם דעתים שזרוקו נוכבו, והוא הדין פיחלה שגבתי, וחומץ אהרכ'ך ביטור ?ההקלח מעיצים פטחיות תדרות, וממצא ש'הגבתי' שכבו ?שבת הקשיים למתקר להיות נדלקים בטבר, והווע דומעה למאי דקנא לא ?ביצה שנולדת ?שבת אסורה בזום-טוב שלאל-חרט'ן' מושם קהה: ובceil סקרו או הווסיפו עוד יויר, דאלו עזים און פיקילים ש'גבור בזום ראנשן של ראנש-השנה אסוריים לפקחותו, דקנין דשי' מים של ראנש-השנה אינו מקפקא. קו' להו בעני זקדים טובים בפיג'י עטאמים וכחס'י קרטשותו, ואין קרשעה אסת' מיכינה להבקשה, ורקמו בזום-טוב אפר ש'בת. ובceil הצעה'ה הוה חילך על סברתו אללו הפהוקים ומבריא לה דהה לא מארי הצעה'ה גור' העזים או הפקתיה קרי עזעלום' מפבר אל שא' גאנשפחה. והבה אן דקנרט'א ס' סטט בצעת המקלין' קשטען (טכ') דעכו' הפמיין, מפל' מוקטן ?קצח'ה טוב ובענין' לאצאי'די' הלל, (מנ) ?ההינו לבקין' מבעוד יומן חביבין' חרטו'ן' ש'ידי'� עול' ווט'ב⁽²²⁾. ואם לא הבין' בא' על-כבל' פיטין להדריל' הנטולין מאדר' השינוי:

א (א) אין מוציאין וכו'. מפני שבעל כל הא (ב) מולדש אש ביווטוב' (ג) והאל ופשאר להקציא אַש מערביים טוב שיהה מוקן לו בז'וטוב, לא חפר להולד בז'וטוב' (ד) והוא נטול קבשוין שאישר ליעשותן מבעוד יומך אסארו: (ב) לא מן האחים וכו'. גונן (א) שהובכין זו בזו זו מפן וזה השבר: (ג) ולא מן השבר. קעקע (ד) קשה בחשופין אונחה מוציאה קאוץ, ובן קהאי גונן (ה) שהשיכר רגבי אונקה אל זו בזו יוציאו הו: (ד) ולא מן המים. הנה, (ו) שונוגין מיס בכל' זוכירית לבנה וגונתנן בחמה, וכלההמש חמ' קאוד מאכברין אליל' נערת פשון והיא בערצת. וביריעבד אם עבר זהוואץ, (ו) מפקר להשתמש בקדם. (ז) עזין בתשכחת כתב-טופר סיקוןiso שאווער למלנקליך צינקעאלץ (שקרון שעונגעעלען) על זיגי שייחוב אווחו באפריריה חמ' שאאן בו אש וקח חמ' אש, דעללא מוציאין דבר חיש, ובן למלנקליך צינקעאלץ בקרול חמ' מלבן, כמה בטנוור ברקל, כמה צמ'ן דלא נאזה להתייר, אבל אם יש שם פקלחת בזערת מפרק לעז בעה ולטנק אונקעאלץ בקרול חמ' מלבן, כמה בטנוור ברקל, כמה צמ'ן דלא נאזה להתייר, אבל אם יש שם פקלחת בזערת מפרק לעז בעה

שער הצעיר

הַלְכָות יּוֹם טֻב סִימֵן תְּקָא תְּקָב

כיאורים ומוסיפים

וילען הדולקת או רוח החשמל יומם טוב, גדרן הדבר בין הפטיסקים, ובכתב הגרשי גrhoznenski (ירחון קול הנורה שנה א' (ז) חברה א', אייר תשע עמי יט שאף שבעל העור השלחן דיקל בוה, מ"מ הhalbche הדיא לאסרו, וכדעת בעל האור שמח שאסר אש בשית אהיעזר (ח' סי' ס' ח' סי' ו' והוסכם לספר מאורי אש שהдолקת החשמל אסירה כדרין מolid בום טוב, וכן כתבו בשית צפנת פענח (סי' קעג ורבעג אוט ב' ובשית אגרות משה (או"ח ח' סי' קד, ובענן זה בח' סי' נה), וביאר הגרש' איזיערבך (שוו' מתנתה שלמה מהדור'ק ט' הע' 5), שטעם המתים הוא מפני שחשבו שורם החשמל הוא אש, ובשלוחץ אודם על מגן החשמל איינו מדייק אש אלא נהשכט במולדיך אש אלא כמעביר אש. אכן, כיון שהמציאות היא שرك על ידי שנסר מגן החשמל עבר רום החשמל דרכו ווצר אש, ונחשב המפעל במולדיך אש על ידי סגירת המעלג החשמלי, וכן כתוב (שם, ובמאורי אש סוף פ'ג) שה долקת החשמל אסורה בום טוב. והسوיף בשוו' אהיעזר (שם) ובספר מאורי אש (שם), שה דולקת החשמל אינה נהשכט גראם בלבד אלא בהברה בידים, כיון שמיד בשעת יצירת המעלג החשמלי ו/or החשמל ומבעיר.

ולדעת החוז'א (או"ח סי' ג' סי' ט) שיש בכל הפעלה מכשיר החשמלי שבשת איסור בונה, כתבו בשוו' או רוצ'ין (ח' פ'ב תשובה א') והגראן קרליץ (חו"ט שני יומם טוב פ'יב סי' ק א'ות ד) שאף בום טוב ייודה אסורה להפעיל מכשיר החשמלי מדאוריתא, משום איסור בונה.

ולען הפעלה מודיעח כלים ביום טוב, כתוב הגרשי איזיערבך (שוו' מתנתה שלמה ח' ב' סי' כ') שלפי החוז'א בחדי איסור הדבר ממשום איסור בונה, אלא שאף לשיטתו שאין בהפעלה מכשיר החשמלי ממשום איסור בונה, מ"מ אין להתר, מפני שגם באופן שהפעלה אינה אלא גרט הדולת אש [מחמתה שהחות החשמלי אינו מטלחת מיד אלא רק בסוף הדחה], על מנת ליבש את הכלים, מ"מ אין בכך נeken להתר גראם יומם טוב לבתיחילה אלא בשהייא נעשית לצורך, ולא לשם נהיות בלבד. ועוד, שהפעלה מכשיר והדומה להפעלה מאורור, שכן להפעילו ביום טוב [וראה עד מה שבתבנו למן] (סי' תקיא סי' ק ד').

ולומר לנכרי להדריק עבורי אש לצורך מצווה, כתוב הפטמא' (שוו' מגידות סי' ק' שאין לגערו במני שותה דשותם אש בום טוב אינו אלא ספיקא, שלדעת הפטיסקים שאיסור הדולקת אש בום טוב אינו אלא מדרבנן, יש להקל בוה משום שזה שבות דשותם לעזרך מצווה, SMBORAO בשוו' לעיל (סי' ש' סי' ח' ש' אש' שאפרה להקל בו, ואף לדעת הסוברים שה Dolka אש אסורה מדאוריתא, מ"מ כיון שלשית בעל העיטור המובאות ברמא' לעיל (סי' רע' סי' ב') מותר לנכרי לעשות אפליו מלאה דאוריתא לעזרך מצווה, יש מקום למסוך על דבריו כאן ולהקל. וכן כתוב בשוו' מהרש'ם (ח' סי' ק' קמ' שמותר לומר לנכרי להדריק אש לעזרך שבות יומם טוב, כדרין שבות דשותם לעזרך מצווה, ובשוו' מהזה אברהム (ח' א' סוף סי' מ'ב) כתוב שיתכן שה דולקת החשמל על ידי מותג אינה אלא גראם ואסורה רק מדרבנן, ואם כן יש להתר לומר לנכרי להדריק לעזרך בית הכתנת וכדו', וראה שות אהיעזר (ח' סי' ס' שלא היקל סבראו).

ומטעם זה, כתוב בשוו' או רוצ'ין (שם א' ו' שמותר לומר לנכרי להדריק כיריה החשמלית כדי לבשל מאכלים ליום טוב, שכן שלדעת רוב הפטיסקים איסור הדולקת אש בום טוב אינו אלא מדרבנן [כפי שבמואור בשוו' מהזה בברהם שם, וכן כתוב בשוו' שבת הלו' ח' ח' סי' קבא], יש להקל כדרין שבות דשותם לעזרך המשך במילואים עמוד 58

[משנ'ב סי' ק ט]

דינם פשלאני ואסורה להקל בום לאחר שהרלקו במקצת⁽¹⁸⁾.

(18) מבואר מדבריו שאם אינם ראויים למעין מלאכתם הראשונה אלא רק למלאכה אחרת, מותר להקל בהם אף לאחר שערכם טוב. והחוז'א במקצת, כיון שלא היה עליהם שם כל מיל ערך יומם טוב, שכון שראייהם הם למלאכה אחרת כתוב (או"ח סי' מג סי' ט), שכון שראייהם הם למלאכה אחרת כבר בעבר יומם טוב, יש לאסורה בה, שריי נחשים הם כל גמור כבר מעבר יומם טוב ואינם עומדים להסקה, וכן יש לאסורה להקל בהם לאחר שהודלקו במקצת כדרין נולך.

[משנ'ב סי' ק ל]

ונוחשכין כאבל עצמו שהוא זראי לאכילת אקסם⁽¹⁹⁾, ועכשו אין ראיין רק לאכילת בקהה ותהי לה נולך⁽²⁰⁾.

(19) ואף שמעבר יום טוב היה בדעתו לאוכלים ולהסיק בקליפות, כתוב העורק השלחן (סט'ו) שמי'ם בין שחקליפות נברחות לפר כדי לשמרו עד זמן האכילה, נחשותה הן כפרי עצמו.

ואף גרעיני פרי שאחר אכילת הפרי יש בהם שימוש, כגון גרעיני משמש שלאחר אכילים משמשים למשחק הילדים, מ'ם כתוב הארחות שבת (ח' פ'יט א'ות קנד) שכשפותה את הפרי יומם טוב יש לאסורה את הגרעינים מטעם נולך, ומושום שבכנית יום טוב הם היו חלק מהאוכל והיה עליהם שם אוכל, ורק באמצעות יום טוב שיינו את יודם ונעשו משחק לילדים, לפיכך נחשים הם נולך.

ולען השימוש בגרעיני משמש שבת, וראה מה שבתבנו לעיל (בסי' שח סי' ק' קכ').

(20) ואף על פי שלגבוי שבת, כתוב השו' לעיל (סי' שח סי' ס' ל') שבמוקום שעומדים לאכילת בהמה מותרים הם בטולטול, כתוב הפמ"ג (אי' סי' ק' ד') שלגבוי נולך יום טוב חמור משבת, וכן כתוב המשג'ב לעיל (סי' תצה סי' יז).

[משנ'ב סי' ק ל]

פ' שני יומיים בקני עצם וכפשי קדרשות⁽²¹⁾ וכן, להזכיר מועד יום פ'תולות קדשות ש'ז'רוי על יום טובל⁽²²⁾.

(21) אכן להקל מלחמת זה, בגין ביצעה שנלדה ביום טוב שתהיה מורתה ביום השני מנה נפר, כתוב לקמן (סי' תק' סי' ק' ד') ובשעה'ץ שם (ס' ק' ה) שלען וה אומרים שני הימים קדושים אחת הם, וכן כתוב לקמן (סי' מקטו סי' טו).

(22) ולען טלטול הפתילה והישנה שאינה ראייה לעזרך הנטנת הפתילה החודש, כתוב הרעך'א (בהוגהתו אכן על הט' סי' סי' ק' ז') שמותר להוציא את הפתילה והישנה, ומשום שה Dolka לאורה נשבות לצורך אוכל נש, ומותר לטלטול לעזרך אוכל נש, כתוב הרמ'א לקמן (סי' תקט סי' ז'). אכן, כתוב הגרשי איזיערבך שרות מהנתה לחיב סי' לט'אות א' שביטה מקובצת בתב שוצרך אורה איטן נשחט בעזרך אוכל נש, ועוד, שבומנו שעיקר האור הוא מיאור החשמל ואין מודליקים אלא לעזרך הנהה מריבו שכתבנו לקמן (בסי' תקט סי' לא).

סימן תקב

דייני האש ביום-טוב

[משנ'ב סי' ק א]

הוא מולדיך אש ביום-טובו) וכן, לא הטר להולדיך ביום-טוב⁽²³⁾.

מילואים הלכות יום טוב סימן תק תקא המשר מעמוד גזען

בנ"ז נזכר היה רבי שעמן להתייר בוה, כיון שלדעתו לא אומנתו מיגור דאיתקעאי לבין המשמות איתקעאי לכולי יומא' ריק באופן שודחאו בידים ואינס וראויין], ביאר הרעקס' (בגהחותו לסי' שח ס"ק א) שאפשר לבטל הקצתה חוץ באמצע הימים [הינו לשיטת הרומייא לעיל (ס"י תאב ס"ב) שטוקטם רבוי שעמן גם ביום טבר, מ"מ מווודה הרמא שאין מבקעת עצמי], ונשאר בריך עין גדול והחוורא (או"ח סי' טב ס"ק ט) ביאר, שכם שאין יכול להפוך לקרקע כלכלי באמצע הימים, אך אין יכול להפוך מוקעה מהמת חסרן לשליט.

החופץ, אבל אין לנו בגור המוקצה. ולעתה הבית מאיר, כתוב הגורשין אודעריך (ששי' פיכ' הע') שאין צריך שייהו לו מקום קבוע, אלא כל שמקפיד שלא לשנות את מקומו שללא לצורך, נחשב בבר' מוקצת מהמת חסרין כי'.

(3) ובטענו הדבר שרבי שענגן המתור בבורקה סתום ממי מחומר במוקצת מהמת שורתן בס'. יביאו הורין קROLIN' שמ' אוית א' על פי לשון רשי' שבת קרבג, ב' דה' חיצין' 'שמקצת בלוי'דים, והוינו שמעוני מורה באונן' שמקצת און הדרין' בידיהם, וכמו בברגורות וצומוקים.

ואנו על פי שרואה אמר להשחטש ביציות אל ולטלל האצחים, ואם

חלומות יום טוב בימיו התקא תקב

המשר מעמוד 230

שאיינו שכיח כל-כך, אך בآن שכבהה האש הרי המקה מוצעת וכשכיה, אכן אסרו הרים מהמת גוירה שמא יטעו אנשים ויקלו אף במכשורי גובל נש-הדרה אפשר לשותם מבعدו יום. ובשות' שבת הילוי ח'יט (ח'יט) נס' (ח'יט נס') שבען שמברוא ארוחת חיים שנוגה עללה להתייר מילאנו יכל לאילן ולהילך מבعدו יום, קשה לחקל ננד המנהה, ולפיכך לא יכול לשבב האש מוחתה הבישול שיזורו דילינקה, גם אם

מצوها, וכן שיש הסוברים שהולדה אש והן הדלקת השם אסורה מודואיתית, יש לצרף את שיטת בעל העיטור [זרואה משביג ליקמן שם' תקי ס' כב], ובשבועה' ז' שם (ס' כד), וכן כתוב בשוח'ת שב הל' (שם) שיש להקל לנויר לנכרי להפעיל ביריה החשלה נבמקרה שהכירה החשלה תישפעל בעבר יום טב נוקלקליד', מיפוי הנושב שבות דשנות ליותר גודל של ימים טוב', והוא מבשיר ואוכל נפש שאי אפשר לעשורות מבועז יום. ואך שאפשר להדליך את האש מבועז יום, וממושיע ואוכל נפש שאפשר לעשורתם מבועז יהו האס אמור לעשורתם ביבום וזה בון במתרה, ביאור גדרן קלין' (קלק הלכות יום טב פ' הע' ז') שכוני שאין די בפרק שעביר מבעוד יום אלא צחך להחשוף עצים כדי להחשיך את הבעירה, אין זה נשבע דבר שאפשר לעשורתם מבועז יום. ובשערץ הרב עליל (ס' תצה ס' ב') מבואר שהברעתה אש אינה נשבעת מכשייר ואוכל נפש אל צורך ואוכל נפש, כיון שהראש עצמה מבשלת ונתתקנת במתמאלאן, כן, רחוב הגשוי או עירובן (מאריך אש פ' דה' גם, עמי ט, ובמהירות החדרשה, עף ג אוז (ב) שכונות הדיא שהברעה היא רבל ביריה ואל רבל ביריה רחוב הגשוי או עירובן

לענין התייחסות דת מתקרבים בזום טוב, רעת הגורי יש לשליש (לקט הלכוב ווים טוב פאי' הע' יז) שדינו כבשבת, וכשים שבשבת שי' לחחמייר (לפי עיתו, והוא מה שכתבנו לעיל (ס' רעוז סיק ט) ט' שלא לפתחו בשעה שהומנו איט פועל, אך יש לחחמייר בזום טוב, שכן שמנהעה מלפוחרו בזמן שהמנע גיטו פועל והיא מחייב טמא על ידי הפתיחה ותיחיל המגע לפעל מוד', הפעלה וזה איננה חשבת גוראמ אל מעשה אין חילוק בין שבת ליום טוב ולענין זה. מאידך, בשיטת אור חי' פיטש תשובה (א) כתוב, שאף שבשבת ראות לחחמייר בדבר שבעיר בזום טוב מותר לטלוחה, שכן שודעטע לאזרו הוא ממש בישול עגנון שבמנגן המקרא, אין לחחמייר בזום טוב, שהרי הותר לבשל בו תלמידו אורול ווש.

מישון"ב כ"ג עז

בקב"ץ עבד אם עבר ור' חוץיא, מ"ק לר' השפט ב' הקמ"ב.³⁾

(ב) ונעטנו והבר של נאסר השימוש באש מושם נעל [כדין המבוjar שמשרע לעל (ס"יoka ס"י), רואה ראב"ד פ"ד מהל' יומ טוב ה"א], ובבו המגנדי משנה (היל יומ טוב שם) והלבוש (טעיף זה) שאיסור נלא אמר על דבר שימושים ונוהגים מגופו, מה שאנן כן אש אין והנה ממנה עצמה ואני משתמש אל לאபוט ולבלש עליה זוראה לחם שנשנה שהתרעם החשלון (ס"ז) ביאר, שיבין שאכן בשלהבת ממשות, אבל לא יכול לחול עליה איסור כל, ובו שלוח והוכני וגם נודג משנה.

ההמברכת והמשנה (שם) ביאר, שיבין שהשלဟת מוחחדת כל רגע, ובבשותו המאלל לא ענה על ידי השלהת שחוולד אלא על ידי האש לאחר מכן והברח השחרורה מעבודה לאחר מכן ובשבט גנאל.

כיה"ל ד"ה איו]

⁴ בכו הסבירו החרוזים. היביך ומגוז-אברהם ולאלה רבה.

(ב) ובטבתו דבר רב האריך (ס' יג), שמדובר באב"ה ליקמן (softmax) רק הדוחה יותר ביל' בשם שרית הרשכ"א שלא נאסר ליהנות ממלאכה שעשנהו אסיטור אלא בשעתו לא ביום טוב, וכן רב השער הרב ליקמן ס' תק ג' וראה מה שכתנו בבייל' ליקמן ס' תק ג'.

בן להתקשרות ביטום טוב לרופא לגורו חולה שאין בו סכנה כשרילקה על ידי ברך נורה במוכחיי, דעת גורשין או יעריך (שביך פלאג הע' כה, נשמת ברברם יא ט' זו) שמותה, כגון שלדעת רוח הפטוקים והולדה אש איננה אסורה אלא מודרבן, והואו לעבור על שבת לצורך חוליה, כאמור בשושע' לעיל (ס"י שכח סי'ג) ועוד, שיתכן שהחולקת הנורה נחשבת לגבי המתהתקשר כבPsiק ורשא דלא נחאה לה', שחרוי אינו מעוניין בכך, וולדעת החוויא יש לדון מחשש מיטירוב בהנה).
 ולהגביר את הוחם הבירמי השמלמי, דעת הגורשין או יעריך (שביך פ"א ע"ע, פ"ח) שאסור ביום טוב, בין שנותר בברך שיתלהתו שלדים נוטשים, ומולדיך ביום טוב, ואין דומה לדוגרת הלבהוב בכירום של גז שמותרין, פיקין שאינו יותר אש חדש אלא רק מגדיל את האש והקימטה, וכן כרב בשיטת ארל ליעין (שם השבה אה'). וכן לגבי מCKERים השמלמים אחרים, כגון מזון ונגרו הינומות, דעת הגורגין קולץין (חוט שני יומם פובי ס"ק א'ות ז') שאסור לדגביר את עצמותם משומש מולדיך אש.
 (2) אם לא היה באפשרותו להדליק את האש בערב יום טוב, בגין שהיה במדורר או במארס, כתוב הבהיר יוסוף (ס"ק א') שמוור לו להדליק אש ביום טוב. מאידך, הפרק החיימ בתב (ס"ק ב') שיש חוקיים וסוברים שאין חולק דבר, כל חולצת אש אסורה, מפני שרואה הדבר כמלכאה. ובכן בתב בשיטת מונחת יצחק (ס"ק י' ט' אות ז') שאסור.
 ובאופן שואש דלקה בערב החג עצמוני, ובהתבהה בחג עצמוני, כהה בשותה מונחת יצחיק (שם) שאף הבהיר יוסוף וזה שאסור לשוב ולהלהיק מה אם אין בהשאשונו להלחתה את האזרול מהו שאם הוא לא ההור לא מרמה

מילואים

הלבות يوم טוב סימן תקע

המשך מעמוד קודם

ולענין חשמל שנוצר ביום טוב על ידי יהודים, החמיר החרוזי קנייבסקי (ארחות רבבו ח'יב עמי קז) שאסור להונוט ממנו, כבשנת זוראה מה שבתבן לעל (ס"י שיח ס"ק ח) בשם החרוזי שאף באופן שאיו אסרור מן הדין מ"מ אסור הוא מפני חילול השם. מאידך, דעת הגראי'י מבריסק (יום טוב שני כhalbוכו תשובות מגוזלי הפטיסים ס"י ו' ערך ז' שבשת העזרך וותר להשתמש בחשמל הדין טוב, וכן נג' בעס בעבירות כשהיה צורך בדרכך, וכן דעת הגרשוי אוירברג (יום טוב שני כhalbוכו שם) שחילוק השימוש בחשמל ביום טוב משבשת, בין שהותר ביום טוב לעשות מלאכות לצורך אוכל נפש, ומה שהובדים מחילאים ביום טוב הוא רק דבר עדרי, ואילו עצם ההבעה מותרות.

המאמר מודרכי (ס"ק א) ביאר, שכיוון שהשלဟבת מתוחשת כל רגע, ובישול המאכל לא געשה על ידי השלဟבת שהחוליך אלא על ידי האש שהתחדשה מעצמה לאחר מכן, לא נאסר להונוט ממנו. לפיכך זה, לבב אור חשמל שהחוליך ביום טוב באיסור, דעת הגרשי'י אוירברג (שש"ב פ"ג ז' ע' ו' רואה שם הע' קמן) שאסור ליהונוט ממנו. כן שהחומר שהחוליך אינה מוחלפת והוא נהנה ממנו, שאף על פי שהחומר מתוחדר כל הזמן, מימי אין והדרקה השנה געשית על ידי החוליך הראשונה כמו שהוא באש, ואין חשיבות לוitol'ו הווטם [זראה מאמר מודרכי שם] בפייארו הראשון, מורה וקציעה, וקהלת יעקב, שבייארו את הilterה השימוש באש באופןים אחרים.

הלבות יום טוב סימן תקע

המשך מעמוד קטן

הלהבות שלא יגעו גם הפטילותות זו זו, מ"מ אם נגע מוחר להפרין. פ"א הע' ס"ח שאין בה מושם איסור כיבוי, ואין זה כהחאת עז מבוירה שבוארן כאן שיש בה מושם כיבוי ש, כיוון שאין מטרת קרייז הנרות שתחזרו והיו מודעה אחת. אלא רק שיתפרקו שתי הלבות נפרדות זו זו כדי שייחשו באבקה. ולפיכך אין הפרדרם נחשבת לכליה מודורה. ומפני שאין איסור בהפרדה, דעת הגרא'ש אלישיב (שם) שצריך לkrב את הלהבות של שני הנרות זו זו, וכן כתוב בש"ת אורות משה (ווע' ח' סי' ב' אות ל') שמותר לkrבם יחד. והוותף הגרא'ש אלישיב (שם), שאף שלכתחילה יש להקפיד בשעת נג'עת

להפרידם לאחר ההבללה, דעת הגרא'ש אלישיב (יום טוב שני כhalbוכו פ"א הע' ס"ח) שאין בה מושם איסור כיבוי, ואין זה כהחאת עז ממלא את הכל בבת אחת [שאו אין יותר מושם הויאיל', על המילוי השני]. כיוון שהנג'עט שמנכיס מותער בענט הקיים דולק ביום טוב עצמו.

הלבות יום טוב סימן תקג תקד

המשך מעמוד 234

סימן תקד

דין כתבלין ביומס טוב

[משנ"ב ס"ק א]

אף שנקטו לצער אצלך קא לאו יומן יומן).

(1) ובסתם והדר ברב כתוב לעיל (ס"י תצה ס"ק י), שמלאכת תעינה מלאכת בעחה רבה היא, ולא התורה התורה מלאכת אוכל נפש אלא בדברים שהזרוך לעשותם עברו אותו היום.

[משנ"ב ס"ק ב]

ונך מפני מראית העין יש שמחמוריין בזזה⁽²⁾.

(2) ולכתחיש סוכר, כתוב לעיל (ס"י שכא ס"ק ל') שידיט במליח לענין זה.

[שעה"צ ס"ק ב]

דאן טומן אסר טזון⁽³⁾.

(3) ואם טומן דבר יותר דק מכפי שהיה בתחילת, כתוב האgel ט (טוחן ס"ה ו' ס"ק ט) שאינו חייב על קר, כל שהיה בתחילת טחון כל צער, וכשם שיש וומרים שהumbedל מאכל שברב מבושל מאכלך נרости איט חייב על קר. מאידך, הגרשי'י אוירברג כתוב (שלוחן שלמה ס"ק ב) שהшибיב על קר משום איסור טוחן, כיון שבתויה זר וטוחן גראירים שלא היה טחוניים מועלם. וכן מבורא בהוז'א (או"ח סי' נ' ד' ה' ענין) שהטעם שאין טוחן אחר איט משום שכבר נעשתה ברב פעולת תעינה, אלא מפני שהיבור שנעשה בידי אדם, אין שיר בו איסור טוחן.

ולטוחן מלך במנינו, כתוב הגרשי'י אוירברג (שם) שמותר, אף שחווננו יותר דק מכפי שהיה בתחילת, משום שבתוחילה המיסוי אותו עד שנייננו לגמרי [לאחר מכן התאזרו הנטלות], ואם כן הוא נחשב כבר.

(שם פ"ב הע' כז) שבזום טוב של ערבית שבת וותר להוציא פט לפטיליה לצערו השבת [כשהניח עירוב תשילין], גם באופן שאין ממלא את הכל בבת אחת [שאו אין יותר מושם הויאיל', על המילוי השני]. כיוון שהנג'עט שמנכיס מותער בענט הקיים דולק ביום טוב עצמו.

וכן לענין פתיחת ברז מים חמימים המוחובר לדוד שמש ביום טוב, בשלל ידי קר יכנסו מים צוננים שאינם נצרכים לו ביום טוב, ויתבשלל שם, דעת הגרשי'י אוירברג (שבות יצחק בדיני ברדי'ן דוד שם פ"א אות ב) שיש להתייר מטעם זה, מושם שהמים הנגנסים מותערבים בכנים הקיקיים, ומשתמש ביום טוב גם בכנים שנכנסו והתבשללו [זראה מה שבתין בשער הבץין למן (ס"י תקיד ס'ק טו)]. מאידך, דעת הגרא'ש אלישיב (שבות יצחק שם) שאין סברא זו מועילה להזריר. דעתה דגרא'ן קרייז (הו' עז' פ"ד ס'ק א' עט' סב), שאם יש אפשרות להשתמש לפני סוף החג במים שנכנסים לדוד ומתחממים, מותר להוציא ממנה מים, בשם שhortר רבבי בשערוין, אך אם אין אפשרות להשתמש בכל המים הנכנסים מותחים ונגן שעומד סמור לשלוף הרים, אסור להוציא ממנה מים. דעתה הגרשי'ז וחואנור (קובץ בנית לוי ח"ד עמי כ"ד) שהדבר מותר, כיון שבישול בדור שמש נחشب כבישול בתוללת חמה שאיט איסור אלא מדרבן, והוא גם פסק ישא דלא איכפת להה, וכן יש צד שחוונים המים אינו נחشب כבעשה שעשה בדים, אלא בגמא בלבד.

(17) ולענין הרצאת הפטים מושות לירשות כדי שליא יפסדו, כתוב למן (ס"י תקיד ס'ק ה) שם אין צורך בהם ביום טוב, יש פוטקים שאיסור לטלטלם, וכן נכן לנזהר.

הַלְכֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקֵבָה

ביבורים ומוסיפים

[משנ"ב ס"ק טו]

ויש אירז בקי לחייב אש בינוים⁽¹⁰⁾.

(10) ואף שאין אישור עשיית אלה אלא אם כן הגובה מהקרקע טפח [במברא שושע לעיל סי' טו סי' ג'] כתוב החוז"א (או"ח סי' נב סי' ק) שיתכן שמדובר בכאן שבשני הצדדים הניח ביצה על גבי ביצה (עד שוגבהן טפח) ומעליהם הניח ביצה הנראית בעין ג. אך העיר, שם ווחב הביצה הוא פחת טפח, אין היא נחשבת כאג לעניין זה, וכותב שתיקן שמדובר ביביצים גודלו.

ואף שההפרש בין ביצה לבייצה הוא פחת משלשה טפחים, ולכאורה יש לדון כאן אירז אוניבין משם דין 'לבח', המשחיבים כסמכות זו ולג', כתוב החוז"א (שם סי' ט שדיין בלבד) אינו מועיל לבטל את ההלל להחישבו כמו שאנו.

[שעה"צ ס"ק טו]

הgam דבוקרמיש'ה מצידך דלא אטראין לבוד להחמיו, הפגן-אברם מפקפק עלייו הרבה⁽¹¹⁾ וכור, קש אונז גאנן להקל בפתק לשליך-דרוך⁽¹²⁾.

(11) וכן כתוב לקמן סי' טרכו סי' ק) שאמורים לבד להחמיר. אמנים בש"ע לקמן סי' תרלב סי' ד) הסתפק לגבי סרך פסל אחר ברווח שני טפחים העומד בצד סרך פסל אחר ברווח שני טפחים, וביניהם יש הפסק אויר וחוצה משלשה טפחים, הפסיק בסוכה, וזה להזהב שבודאות שטחטריפים. ובאיור הפמ"ג (סי' טאג' שבב' סי' ק א), שאף שאמורים בלבד להחמיר, מ"מ פעולות הלבד היא על ידי קר שנחשב כאילו נסחם הרוח בדור והסתומו וכן מבואר במסנ"ב לקמן סי' טרל סי' ק ח), ולפיין לענן סרך פסל אמרית בלבד היא סיבה להקל, בין שדבר החסוטם, והינו בלבד, והוא אמנם פוטלים את הסוכה, וספיק של השוע' שם הוא רק שמא נאמר דין בדור אחר, שאינו סתום את הרוח אלא רק מפרק את החרוקים זה להזהה (וקן מבואר בשעה"צ שם סי' טז). והביאו החקלהות יעקב (סוכה סי' ג). וראה עוד משניב שם (ס' ק ב) (ושעה"צ שם (ס' ק טז)).

(12) ומ"מ לעניין לבתיה, כתוב בבייה"ל שם שכשאינו שעת הדחק טוב לחוש לדעת הרש"א, שהחמיר באופן שאין מחייב והוא צריך לאירז שתחותנו.

[משנ"ב ס"ק יח]

ען לעיל בסימן טטו סעיף ג וסעיף ז ובמשנה ברורה שם⁽¹³⁾. (13) שם (ס' ק ב) כתוב, שלדעתי הטיז אין להזכיר את דף השלוחן על רגליו לאחר עשיית דפנות מרובעת וortho, ולדעתי כמה מהחרונים אין להחמיר בו אלא כשרכו לשימוש באוויר שתחותנו, אך בשאיין דרכו בכך מותר להניחה את הדף לאחר שתוניה את הדפנות, בין שמן הסתם אין הדבר לשימוש תחתון, וסיטים שנקן לחוש לדעת הטיז. וכותב בשעה"צ שם (ס' ק אל), שלפי הטיז צ"ע אין לבאר את שתי השיטות ברמ"א כאן. וראה מה שכתבנו שם.

[משנ"ב ס"ק יט]

רביה ממעט האש של אגקה בלה פין שאגין יתקד⁽¹⁴⁾. (14) ולענין שני נורות דולקים שקיירם יחד לצורך הבירה בלילה וטוב שחול במוציאי שבת, כפי שכתב ביסוד ושורש העדודה (ש"ט פ"ה) שראו לעשות כדי לברך את ברכת הנר על אבוקה, ובא המשך במילאים עמוד 59

[משנ"ב ס"ק ז]
מתק לעז בה האינרכאלין שפקליך⁽⁵⁾ אף שאין בחהחלת שלקהט
קשווה⁽⁶⁾.

(5) וגם אם הגפרור אינו נוגע באש ממש אלא עומד מעל השלהבת ושלק מהומה, דעת הגרשי אוירבר (שב"כ פיג' הע' יז) שאין הדבר נחשב כהוראה אש חדשה אלא כהברורה ממש קיימת, ומותר לעשות כן. מאידך, דעת הגרשי קניגסקי (שם), ואරחות רבנו ח"ב עמי קד) שאסור לעשות כן, וכן דעת הגראי"ש אלישיב (הלוות המודעים פ"ח הע' 10) והגררי קROLIN (שם, ובחוות שני יומי טוב פ"ב ס' ק אות ז).

(6) ולהדריך גפרור על ידי נגיעה בחות השמל שהתרדים, כתוב בשorth' אגרות משה (ויר' ח' ב' סי' עה) שמורה, בין שנחשב החות כאש גמורה. וכן דעת הגרשי אלישיב (שבות יצחק דיני חשמל פ"ח אות ב) לגבי ברול שהתרדים, והוסיף, שאם אם כבר התרדים הברול עד שבכוו לשרוף, מ"מ אם לא התרדים אסור להדריך ממנו. וכן לגבי דלקת גפרור מסוגיה, דעת הגררי קROLIN (חוט שני שם) שמוטר רק אם ניכרת בו האש.

[משנ"ב ס"ק ז]
ובכוי לזרק אל-געש מפש אין לאסורי וכו', רק שיטמא על-ידי
זה אש לאפיך לזרק לאוות הום⁽⁸⁾.

(7) אמנים, לגבי ליקית מן נמר ודולק כדי לאוכלו, כתוב בשעה"צ ל�מן (סי' תקיד סי' טז) בשם הא"ר שלעתה האגדה מותר הדבר מפני שהוא כיבו לזרק אבל נפש, ולדעת כמה פוטקים ממשוער, ונשאר בע"צ לעמעה, וראה מה שכתבנו שם.

(8) ולהקthin אש שמתבשלים עליה מאכלים כדי שהוויה דליה להמשך מן ארך יותר [כשאין לו להבה אחרת], דעת הגרשי אוירבר (שב"כ פיג' הע' נז) שמורה, מפני שישין שאף לדעה הראשונה במסנ"ב לא נאסר הדבר אלא בשאיתו משתמש באש עצמה שמודליך לבשל עלייה, אלא רק מעביר ממנה אש למקום אחר, אך כשמשבל על אותה אש עצמה, והסביר כייביה נעשה לצורך השתמשות מידית. והוסיף, שאף בגיןות נט יתכן שהויה מלהקthin את הלבה כדי שתמשיך להאיר יותר זמן [ראה מה שכתבנו לקמן סי' תקיד סי' טז].

אכן, לגבי כבוי בקעת ביום טוב כדי שלא תכתלה ויכל לבשל בה מאוחר יותר באותו יום, כתוב לקמן (סי' תקיד סי' ג) שאסור לעשות כן, ובאיור הגרשי אוירבר (ושאית מהנת שלה מההוראת סי' מאות א ד"ה אבל שהינו מושם שכיבוי גמור חמוץ יותר מכיבוי במקצת).

וכן לגבי כבוי הגז כדי שלא יגמר ויכל לבשל למחרת מאכלים ליום טוב, דעת הגררי קROLIN (חוט שני יומם טוב פיג' סי' ג אות ז עמ' קט) שאסור, מפני שלא התירו האחרונים כיבוי מוחלט של האש [שלאן אסור לבבות נר כי ישאר לו שמן], ולא התרו אלא לבבות את האש במקצת, מפני שהמעשה אינו נהשכ ככיבוי האש אלא כשמירתה.

[משנ"ב ס"ק יג]

דזא אס מסדר גם השורות שמן האזין בימי טוב⁽⁹⁾. (9) ובאיור הגררי כתוב לעיל (סי' טו סי' ג), רק בשעהה את הדפנות ולאחר מכן את הגג דומה הוא קצת לבניין אלף בעשרה בתחילתה את הגג ואחר כך את הדפנות וכל שכן אם עושה רק גן, לא גורו.

מילואים

הלוות יומם טוב סימן תקע

המשך מעמוד קודם

ולענין ח舍ל שנוצר ביום טוב על ידי יהודים, החמייר החזו"א והగראי קנייבסקי (ארחות רבנו ח"ב עמ' קז) שאסור להנחות ממנה, שבשתתורה מהרשותה לא עלה על ידי האש שתהוחזה מעצמה לאחר מכן, לא נאסר ליהנות ממנה. ולפי זה, לגבי שאר ח舍ל שהחלה יומם טוב באיסור, דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פ"ג הע' ט, וראה שם הע' קמו) שאסור ליהנות ממנה, כיוון שההשחתה שחדליק אינה מותחלת והוא נהנה ממנה, שאר על פי שהחומר מתחדר כל הומן, מימ' אין ההדרלה השניה נעשית על ידי והדרלה הראשונה כמו שהוא באש, ואין חשיבות לחייב הזרם [ורואה מאמר מרדכי (שם) בביומו הראשון, מורה וקצעה, וקהלת יעקב, שבייראו את הראותו בשחווא באש, והוא שיבתו לחייב הזרם] ו/orה מארת מהי הירח השימוש באש בעקבות אחרים].

והמאמר מרדכי (ס"ק א) ביאר, שכיוון שהשלחתה מוחדרשת כל רגע, וירושול המאכל לא געשה על ידי השלחתה שהולדיך אלא על ידי האש שתהוחזה מעצמה לאחר מכן, לא נאסר ליהנות ממנה. ולפי זה, לגבי שאר ח舍ל שהחלה יומם טוב על ידי אשיסור, דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פ"ג הע' ט, וראה שם הע' קמו) שאסור ליהנות ממנה, כיוון שההשחתה שחדליק אינה מותחלת והוא נהנה ממנה, שאר על פי שהחומר מתחדר כל הומן, מימ' אין ההדרלה השניה נעשית על ידי והדרלה הראשונה כמו שהוא באש, ואין חשיבות לחייב הזרם [ורואה מאמר מרדכי (שם) בביומו הראשון, מורה וקצעה, וקהלת יעקב, שבייראו את הראותו בשחווא באש, והוא שיבתו לחייב הזרם] ו/orה מארת מהי הירח השימוש באש בעקבות אחרים].

הלוות יומם טוב סימן תקע

המשך מעמוד קודם

הלוותה שלא יענו גם הפטילות זו זו, מימ' אם גנעו מותר להפרין. מאידך, בשיטת אוור לוצין (ח"ג פ"ח תשובה ו כתוב שיש חשש איסור כיובי בהפרה של הלבות, ולכן אין לקרבן זו לו, והעת הגראי קרלייך (ח'וט שני יומם טוב פ"ג ס"ק ג ואות ד) שיתכן שמותר להפרה את הנרות אחר הבהירה גם אם קרכבים בכוונה, אם עשה כן חממה שאיש נרצה שתתרקל אבוקה בביותה, בין שעושה זאת כדי שהייה לא אור מתוקן ביום טוב, ונחשב הדבר כצורך יום טוב, ולמעשה לא הכריע בדור. ואזה מה שרבותנו בבהיל' ליקמן (ס"י תקד' ס"ב ד"ה וכוכבא) טעם נספ' לאסור קרוב הנרות שמא יבואו לידי כיובי מטפוח השעה.

להפרדים לאחר ההבדלה, דעת הגראי' אלישיב (יום טוב שני כהבלתו פ"א הע' סח) שאין בו משום איסור כיובי, וכן זה החוואת עז ממדורה שסבירו כאן שיש בה משום וכיובי אש, כיוון שאין מטרת קירובו הנרטות שיחברו ההיי מורה אותה, אלא רק שיתפרקו שרי להבלתו גנדירות זו לו כדי שייחסבו באבוקה, ולפיכך אין הפרדרם נחשבת כל קירה ממוראה. ומפני שאין איסור בהפרה, דעת הגראי' אלישיב שצעריך לקרב את הלבות של שני נדורות זו לו, וכן כתוב בשווית אגוזות משה (או"ח ח' סי' ב אות ל) שמורר לקרכם ייחד. והחסיף הגראי' אלישיב (שם), אף שלכתהילה יש להקפיד בשעת נגיית המילוי השני, בין שהנפטר שמנכט מעת עבר נפטר הקיים ודולק ביום טוב עצמו.

הלוות יומם טוב סימן תקע

המשך מעמוד 234

סימן תקע

דין התבליין ביום-טוב

[משנ"ב ס"ק א]

אף צבגנתחו לצנוך אקל-ונפש קאותו יומן).

(1) ובטעם הדבר כתוב בעליל (ס"י תצה ס"ק יג), שמלאכת טחינה מלאכת עבודה הרבה היא, ולא התרירה התורה מלאכת אוכל נפש אלא בדברים שהדרך לעשותם עברו אותו הום.

[משנ"ב ס"ק ה]

ונך מקני מראית העין יש שמחמיירין בז'ה).

(2) ולכתחוש סוכר, כתוב בעליל (ס"י שכא ס"ק ל) שדיין מליח לענן זה.

[עשעה"צ ס"ק ה]

דאן טומן אמר טומן⁽³⁾.

(3) וגם תחן דבר ייורך מכך שחייבת בתחילת, כתוב האגלי טל (טוחן ס"ה וס"ק ט) שאינו חייב על קר, כל שהייה בתחילת טחון כל צרכו, וכשם שיש אומרים שהמஸל אוכל שכבר מבושל כאמור במאכלן דרостиאי איתן חייב על קר. מאידך, הגראי' אויערבך כתוב (שולחן שלמה ס"ק ב) שהחייב על קר משום איסור טוחן, כיוון שבתחינה זו ותוון גירירים שלא היה טוחנים מועלם. וכן מבואר בחזו"א (או"ח סי' נ"ה ענין) שהחטם שאין טחון אחר טוחן איטם משום שכבר געטה דבר פעלת טחינה, אלא מפני שהיבור שנעשה בידי אדם, אין שיר ב איסור טוחן.

ולטוחן מליח בזמנינו, כתוב הגראי' אויערבך (שם) שמותר, אף שתווחן יותר דק מכפי שהייה בתחילת, משום שבתחליה המיסו אותו עד שנימוחה לגמרי זלאחר מנק התאדו הנולאים, ואם כן הוא נחשב בטוחן כבר.

(שם פ"ב הע' כז) שב يوم טוב של בערב שבת מותר להוסף נטף לפתילה לצורך השבת [כשהנחה עירוב תבשילין], גם באופן שאין מילא את הכל במת אחת שאין הירח ממש "וואיל" על מתהילו השני, בין שהנפטר שמנכט מעת עבר נפטר הקיים ודולק ביום טוב עצמו.

וכן לנני פתיחת ברו מים המוחבר לדוד שימוש ביום טוב, בשלל ידי קר יכנסו מים צוננים שאינם נצרכים לו ביום טוב, ויתבשלו שם, דעת הגרש"ז אויערבך (שבת יצחק שם) שאין יצחק בדרני פ"א אותן (ב) שיש להתריר מטעם זה, משום שהנפטרים מתהילים בימים הקיימים, ומשתמש ביום טוב גם בימים שנכנסו וההתבשלו זוראה מה שרבותנו בשער הבץין ליקמן (ס"י תקד' ס"ק טו). מאידך, דעת הגראי' אלישיב (שבת יצחק שם) שאין סברא זו מועליה להתייר. ועתה הגראי' קרלייך (ח'וט שני יום טוב פ"ד ס"ק טו) שאם יש אפשרות להשתמש בכל הימים הנכנים לדרון, אך אם אין אפשרות להוציאו מימי, שעת הגרא' ריבבי בשעוועגן, שעומד סמוך לסתוך היין, אסור להוציאו מימי. דעת הגראי' ואונור (קובץ מבני לי הייד' עמי כט) שהדורר מותה, כיוון שביבו בדור שמש נשחט בבישול בתחולות חמה שאינו אסור אלא מדרבן, והוא גם 'טפיק' דרשא ולא איכפת להה, וכן יש צד שהזומות המיסו איננו נחשב כמעשה שעשה בידיים, אלא כגרמא בלבו.

(17) ולענין הוצאת החפצים מרשות לרשות כדי של לא פסדו, כתוב ליקמן (ס"י תקוח ס"ק ח) שגם אין צורך בהם ביום טוב, יש פוסקים שאסרו לטלטלם, וכן ננון לנוהג.

חֲלֻכֹת יּוֹם טוֹב סִימָן תְּקַבָּ

קטז ביאר הגולה

(ה) בזאת עושין פחים. (ו) ואין נופחן בפמוח אלא בשפורה, ונהגו חתר (ז) בפמוח של בעלה-בתים על-ידי שנוי, לפקכו מלמעלה למטה. הגה ומקר (ח) לסתות האש בכלאי או (ט) באפר מוכן (י) אם איןנו (ג) כבביה, וזרק לצינוק יומתוב ראשון, אבל (יא) לנץ יומתוב שני אסור (מחריל). היעשה מדרזה בזום-טוב, פשהוא עורך את העצים (יב) אינו מוניהם זה על זה עד שיסדר המערה (יג) מנג' שבראה בכונה, אלא או שופך העצים בערבוב או עורך בשינוי; ביצה, מניהם אין למעלה ומוניהם אחר פרחינו ואחר פרחינו עד פשהוא מיגע לאדמה. וכן הקדרה, אותן אותה ומוכנס האבינים פרחינה, אבל לא גניתה (יד) על-גביה האבינים. וכן המטה, אותן (הקדרים) למצעלה ומוכנס גנוגלים פרחינים. אפל בזים לא יעד אוקם (טו) שוויה על-גביה שורה עד שעימדו כמו מגדל, אלא ישנה ויתחיל מלמעלה למיטה, וכן כל פיזא בזה אורייך שנוי. הגה וכן שלחן (טו) שיש לו דפנות (ז) הפגינות לאן (חוטף) אריך שנוי, אבל מקר להושב שלחן שלו על גלilio ואין בזה ממשום בגין. (יח) ורש אוקרים דפלר מגע לאן, בלזמן שאינו צרי לאיר שיל פרחינו שרי (ו): ב (יט) אגדה של עצים שהדרקה במדורה, כל עץ שלא איתה בו האש מתר לשפטו, ואיןו דומה למסיר שמן מתר: הגה ומקר לחך עץ קדוק מצר זה של קדרה (כ) ולגנינו (ג) בצד אחר הויאל ואינו מבן לבני (מדרכי): ג אין סומך אין את הקדרה ולא את הדלת (ד) (כא) בבקעת.

באר היטב

(ב) מכך בהר. ויש שכתב דאפסילו מאכבה, דבר שאין מתקנן הוא, ע' :

(ג) בצע. אבל ללחך אווזו נזמי מהכיפה להאריך בכם להחמיר: (ד) בבעת.

מִשְׁנָה בְּרוֹרָה

קיו מתחמים שם מאתמול מפרק לסתות מקדרה עליהם, וככ"ל:

(טו) שורה על-גביה שורה. ומזכיר (^{טו}) הארכונים משמעו, דהיינו מה שכתב ברא לאקפה דאיינו אסור אלא בשאריהם לאיר שפה, (^{טז}) שפה חיילני גבי ביצים אין לאסור אלא לשמנם אמת עלי-גביה שפיטים ויבש איריך כדי לסתות אש בינהה^(טז) לאלו מעתן בלא נחדר:

(טז) צביש לו רבעות וככ' דאי לאו כי אין שם אקל על זה ולא קחצחות: (^{יז}) מוגניות לאיין.

בלא בפירוש דודול של אמרון, אפללו על-ידי שנמי אסורי:

(ח) לברשות האש. דהיינו, שמקփחו בלהה כדי שיאת שמו לו למסטר: (^{טט}) באפרר מונן. לאפוקין אם הפק בו-באים (^{טט}) וזהו צוין, והוא מזקה: (^{טט}) אם איננו מבבחה. וזהו לומר, (^{טט}) באפוקין שללא היה פסיק ושיש, דאי אסורי. אף דכגונתו הקבובי בלא אקל-גנש על-מקר, וככבי לברך אל-גנש מפש אין לאסורי, דקה צולין בשר על-גביה קחלים: שנני חטם הכאב בשעת תקח הקאל,

(טט) מה שאין בן בכא דהוא הרבה מקסם. (^{טט}) ויש מארכונים שמקlein בכל גווני. בין שעל-בלבולנים אין מכאן לקבות, ורק שיכא על-ידי-זה אש למקר לזרע אותו הימים: (^{טט}) לא-ץך יומת טוב שאין. גזון בום טוב ראשון בשרותה מכסה שיאת מונן לעבר בליליה, אסורי, משומן זאיין להקרית מיטוטוב אתקד לתקבו:

(טט) אינו מענץ זה על זה וככ' הינה, (^{טט}) קשועשה שדי שורות משני פקדדים ומণיס עצים עליהם מלעלעה, זאת נראאה באkal, בן שרי, דקה איינו מכאן לככוי. (^{טט}) ויש מחרמן ביה, (^{טט}) נכוון להחמיר. וצריך להזכיר ביני-בירתו קשעבשלין זרים, שלאחר הבושול לא יחו הארוכים אלא ביצהחים לשורף (^{ח'א}): ג (כא) בבקעת. רצעים לסתה קעומדין ולא לבר אסורי, אבל אם מלפעלה: (^{טט}) על-גביה האגניים. הינו בשתונן כיום, אבל אם ספוקין^(טט) אף שאין בנטול שלהקת גושה^(טט), וגם מצללים עוממות מגדיר שם דשרי: (^{טט}) ואין עושן פחמי. השעם, (^{טט}) דהוא כליל לזרופי-זקם, (^{טט}) גם דהוא מכביה: (^{טט}) ואין נפחין בפמוח. משום שדומה (^{טט}) למלאתך אפוקין. ואין בכללה מה שנטפוץ על הנש בכבגד או בכל העשוי לבר מונצות, דאי נה רזקה בכל למומן (^{ח'א}): (^{טט}) בפמוח של בעיליבטים וכו'?

שער הצעיר